

Sola Scriptura

Autor: Bassara Czesław

Chrześcijanie kierują się autorytetem Pisma Świętego. W pełni nieomyłne i stąd wiarygodne jest tylko Pismo Święte. Ono nigdy się nie myli, aczkolwiek może się zdarzyć, że jego interpretacja zostanie ograniczona lub przesadzona. Pismo Święte jako Słowo Boże jest objawieniem Boga. Nie wymaga uzupełnień ludzkich, nie należy też niczego z niego ujmować. Zasadę wyłącznego autorytetu i wyjątkowego znaczenia Pisma Świętego nazywamy **SOLA SCRIPTURA**, (Tylko Pismo Święte). Oznacza to, że Pismo Święte jest całkowicie wystarczające we wszystkich sprawach wiary i moralności, czyli w kwestii życia z Bogiem, doktryny i etyki chrześcijańskiej. Systemy teologiczne przeciwne chrześcijaństwu występują ostro przeciwko zasadzie **SOLA SCRIPTURA**, bo z powodu niej tracą możliwość dodawania do Pisma Świętego lub nadawania mu swojej szczególnej, dowolnej interpretacji.

Jest prawdą, że pojęcie **SOLA SCRIPTURA** nie występuje w Piśmie Świętym, zresztą podobnie jak pojęcie Trójcy.

Pismo Święte stanowiło największy autorytet dla Pana Jezusa zarówno w Jego życiu osobistym, jak w Jego służbie. Pan Jezus często odwoływał się do Pisma Świętego, a nigdy do jakiegokolwiek tradycji. Kiedy odnosił się do „Słowa Bożego”, zawsze chodziło o zapisane Pismo Święte, w Jego przypadku Stary Testament. Na podstawie Jego nauczania chrześcijanie doszli do wniosku, że Pismo Święte musi stanowić ostateczną instancję wyrażającą ocenę wszystkich ludzkich wypowiedzi. Pan Jezus w zasadzie nie powiedział niczego pozytywnego o tradycji, czyli o tak zwanym podaniu ustnym. (Mat. 4,4; 5,17-19; 15,2-9; 22,29-32). Jeżeli Pan Jezus uznał, że Pismo Święte jest największym i wyłącznym autorytetem, chrześcijanie przejęli tę postawę i traktują Pismo Święte poważnie i nie mogą zaakceptować jakichkolwiek innych pism, objawień, tradycji czy nauk. Nie można uzupełniać bowiem tego, co jest pełne i doskonałe.

Istnieją zarzuty, iż zasada **SOLA SCRIPTURA** jest pozbawiona historycznych korzeni, to znaczy, że jest jakoby współczesnym podejściem do Pisma Świętego. Historia Kościoła Chrześcijańskiego jednakże dowodzi, że zasada ta była znana i respektowana. Zasada **SOLA SCRIPTURA** była powszechnym nauczaniem Kościoła.

Cyryl z Jerozolimy (315-386), starszy zboru, który był odpowiedzialny za doprowadzanie katechumenów do chrztu wyraził się tak:

Odnośnie Bożych i świętych Tajemnic Wiary, nie wolno nam wydawać nawet najmniejszych uwag bez Pisma Świętego; ani kierować się jakimikolwiek prawdopodobieństwami czy zręcznością argumentowania. Nie wiercie więc mi dlatego, że to ja o tym wam mówię dopóki nie otrzymacie z Pisma Świętego dowodu na dany przedmiot: dla tego zbawienia, którym jest nasza wiara, nie dzieje się na podstawie zmysłowego rozumowania, ale na gruncie dowodu z Pisma Świętego. ... Na tych artykułach opieramy całą doktrynę wiary. ... Gdyż artykuły Wiary nie zostały ustalone, aby podobać się ludziom, lecz są to najważniejsze punkty wybrane z całego Pisma, tworząc jednolite nauczanie Wiary. ... Wiara, w kilku słowach zawiera w swoim zestawie całe poznanie pobożności

zawarte zarówno w Starym jak i w Nowym Testamencie. Uważajcie, dlatego, bracia i trzymajcie się przesłań (2 Tes. 2,15), które teraz otrzymujecie, i wypiszcie je na tablicach waszych serc. ...Wobec tego nie przestrzegajcie żadnych moich poglądów; abyście nie zostali zwiedzeni, a tylko jeśli otrzymacie potwierdzenie proroków odnośnie każdej sprawy, nie wierźcie temu, co się mówi, jeżeli tego nie uczycie się z Pisma Świętego... nie przyjmujcie świadectwa człowieka.”

W nauczaniu Cyryla wyraźnie można zaobserwować koncepcję **SOLA SCRIPTURA**. Według Cyryla wszystko musi być poparte Pismem Świętym. On także wyraził, że autorytet nauczyciela jest ograniczony o autorytet Pisma Świętego. Żadna nauka, która nie znajduje źródła w Piśmie Świętym nie może być uznana. Kościół, oczywiście ma autorytet, jak wyznaje Cyryl, lecz autorytet ten jest oparty nie na jakiejś historycznej sukcesji, ale na wierności Pismu Świętemu. Na podstawie stwierdzenia Cyryla kościół podlega nadrzędnemu autorytetowi Pisma Świętego. Możemy przyjąć, że Cyryl wyrażał opinię Kościoła Chrześcijańskiego Pierwszych Wieków.

J.N.D Kelly w swojej książce pt. „Early Christian Doctrines” (Wczesne Doktryny Chrześcijańskie) podaje swój wniosek:

Najwyraźniejszą oznaką prestiżu, jaką się cieszy (Pismo) jest fakt, że prawie cały teologiczny wysiłek Ojców, czy to w celach polemicznych, czy konstruktywnych, był podejmowany na gruncie wykładu Biblii. Coś więcej, wszędzie z góry zakładano, aby jakakolwiek doktryna mogła być przyjęta, musiała najpierw mieć za podstawę Pismo Święte.

Zasada **SOLA SCRIPTURA** nie jest nowoczesną doktryną, ale stanowi tylko potwierdzenie i wyrażenie przekonania zaczerpniętego z Pisma Świętego i wyznawanego przez Kościół Wczesnochrześcijański. Tak więc zasada ta ma źródło zarówno biblijne jak i historyczne.

Przeciwnicy **SOLA SCRIPTURA** usiłują do rangi Objawienia podnieść także tradycję słowną. Takie podejście stoi w ostrej niezgodzie z samym Pismem Świętym jak i występuje przeciwko wiarygodnym przesłankom historycznym. Kiedy Ojcowie mówią o tradycji, to odnoszą to do zwyczajów kościelnych i obrządków, a nigdy do doktryny. I tradycja taka musiała zawsze być podporządkowana Pismu Świętemu. Pismo Święte nigdzie nie uczy jakoby tradycja miała być także natchniona. Właściwie na odwrót, Pismo Święte przekazuje wiele ostrzeżeń przeciwko tradycji. Ojcowie odrzucili ideę słownej tradycji niezależnej od Pisma Świętego jako herezję gnostyczną. Dla Ojców Kościoła przesłanie apostolskie, czyli cała nauka nam potrzebna została włączona do Pisma Świętego i jest w nim wyłożona tak, abyśmy byli ją w stanie respektować i praktykować. Ojcowie uważali, że to, co apostołowie nauczali słownie, następnie spisali w formie Nowego Testamentu.

Ireneusz wyraził to tak: Nie nauczyliśmy się od nikogo więcej o planie naszego zbawienia niż od tych, poprzez których Ewangelia do nas dotarła, którą w swoim czasie obwieszczali publicznie, a w późniejszym okresie, z woli Boga, przekazali nam w Pismach, aby to pozostało fundamentem i filarem naszej wiary.

Artykuł pochodzi z czasopisma "Łaska i Pokój" 3/2004. Publikujemy go za zgodą autora.